

Kaj je dobila Angelica za novo leto.

Zadnja adventna sobota je bila. Angelica je napravljala jaslice. Lepo je naložila mah v griček v kotu — ej, pa tako lep mah! Nabrala ga je v Lepovčah, tam kjer raste najlepši. Lep hlevček je postavila na sredo, notri Jezuščka in sveto mater Marijo, ob strani pa rednika Jožefa — dolga srebrna brada mu sega skoro do pasa. Pred hlevcem pa klečijo pastirčki. Ta je ravno prinesel belo ovčico v dar novorojenemu Odrešeniku. Po gričku pa se pasejo črede ovac med drevesi, v ozadju pa stoji betlehemske mestoce. Od strani pa že prihajajo sveti trije Kralji; pred njimi pa se trese na svetli žici zlata zvezda.

Mati so vstopili v hišo: „Kaj pa delaš, Angelica?“

„Jaslice, jaslice! Poglejte, kako sem jih lepo uredila!“ hiti Angelica veselo.

„Pa res, lepo si napravila, Angelica,“ jo pohvalijo mati „Če boš pridna, ti bom pa za novo leto kupila nekaj lepega.“

„Bom, bom, mati,“ zatrjuje Angelica in objam mater.

Radovedna je bila Angelica, kaj bo dobila za novo leto. Še bolj vdano je vedno ubogala dobro mamico; brala jim je že iz oči, z obraza, kaj hočejo in brž jim je izpolnila željo. Večkrat jih je izpraševala: „Mamica, kaj pa mi boste kupili za novo leto.“ A mati so se smehljali in so jo objeli: „Boš že videla!“

* * *

Čim bližje je bilo novo leto, tembolj je rastla radovednost Angeličina. Komaj je čakala, da je minil dan, da je lahko rekla: „en dan je že bližje novo leto.“

In tako so minuli lepi božični prazniki, in v radovednosti in pričakovanju je prišlo novo leto.

Brž zjutraj je poprosila Angelica mater: „No mati, zdaj boste pa dali tisto, kaj ne?“

„Katero,“ so se nasmehljali mamica.

„No, tisto — za novo leto — ki ste rekli,“ je odvrnila Angelica nekako v zadregi.

„Da, ker si bila pridna, ti bom dala.“

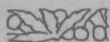
In šli so mati k omari in potegnili predal in potegnili iz njega dvoje knjig. Tako lepo sta bili vezani, v rdeče platno z zlato obrezo. Na večji je bilo napisano z zlatimi črkami: „Vrtec“, na manjši pa je bil vtisnjen zlat angel, pod njim pa je bilo napisano: „Angelček“.

„Kako vas imam rada, mama!“ je vzkliknila Angelica in objela mater.

„No, pa pridna bodi! Izpolnuj nauke, ki so v teh knjigah, da boš zasajala v vrtec svojega srca vedno novih čednosti, in da te bo res varoval angelček varih!“

„Bom, bom mati,“ je zatrijevala Angelica vsa srečna in je ogledovala knjigi. Kako lepe so bile pa šele znotraj! Vsepolno nežnih pesmic, povesti, basni, ugank in rebusov. Pa slike, kako so bile lepe! In iz vsega tega je izluščila Angelica jedro, nauk, in se ravnala po njem in zasajala tako v srce svoje vedno novih čednosti — in varoval jo je res angelček varih...

Bogumil Gorenjko.

Radovednost ni dobra.

Zimska burja je razsajala v gostem bukovem gozdu. Tulila je zategnjeno in piskala mimo golih dreves, da so pokale suhe veje in padale na tla.

V otlem deblu stare bukve se je prebudil tolsti polh. „Kaj mora neki to biti,“ si misli, „saj je bilo celo zimo tako lepo mirno v gozdu, zdaj pa naenkrat tak hrušč? Kaj, ko bi splezal in pogledal, kaj je?“ In res ni dolgo premišljal, ampak pogladil si je s tačico košate brke in splezal k urodu votline. Pomolil je glavico iz luknje, a ni videl ničesar. Splezal je ves iz votline, sedel na vejo in gledal okrog. Pa joj, burja potegne in nesrečni polhek pade z veje v mrzli sneg.

„Hu, mraz mraz,“ je zamrmral in se urno skobalil po deblu nazaj v luknjo in se stisnil k spečemu bratcu.

Bogumil Gorenjko.

